

[A. C. D. Petersen.]

Principper, som i hvert Fald et stort Mindretal i denne Sal er Modstander af.

At jeg har Ret i, at Formaalet ikke saa meget har været en Hjælp til Ejendomsbesidderne ved Ejendomsskatternes Nedsættelse, som det har været det, der er den højtærede Indenrigsministers Alfa og Omega i denne Sag, fremgaar klart af en Artikel i „Fyns Venstreblad“ for Fredag Morgen den 31. Marts, altsaa kort efter Fremsettelsen af Forslaget. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere enkelte af denne Artikels Udtalelser; „Fyns Venstreblad“ skriver:

„Det Forslag til Omlægning af de faste Skatter, som det nu er lykkedes at opnaa Enighed om mellem Regeringspartierne og „Venstre“, tilfredsstiller det radikale Venstres principale Krav paa to Hovedpunkter: I Amtsbeskatningen fjernes Bygningsskylden for Landbrugs-ejendommens Vedkommende, og den faste Skat vender tilbage til at skifte ved Konjunkturernes Bedring, men vel at mærke i Form af Grundskyld, og samtidig ophæves § 50, hvorefter Amtsraadet hidtil har kunnet udskrive Skatter paa Sognekommunerne.“

Og man siger senere:

„Den afskaffer en Skat, som under Loven af 1903 var blevet en stadig voksende Uret, den ophæver Landkommunallovens § 50, den fastlægger ganske bestemte Regler for den faste Beskatnings Tilbagevenden som Grundskyld, og den fjerner Størsteparten af den Ulighed Kommunerne imellem, som hidtil har bestaaet. Alt i alt tror vi, der er Grund til at complimentere de Mænd, først og fremmest Bertel Dahlgaard, som har staaet i Spidsen for dette Lovværks Tilblivelse. De har i en økonomisk forvirret Tid givet Landet en Reform, der ikke alene tager skyldigt Hensyn til Dele af Befolkningen, som Krisen har ramt særlig haardt, men som tillige betyder et afgørende Skridt fremad mod det Skattesystem, der sætter Skatten fra Arbejdet over paa Grundværdierne.“

Hele denne Artikel er Bevis for, at det ikke saa meget er den foreløbige Nedsættelse af Landbrugets Ejendomsskatter, der har interesseret den højtærede Minister og hans Parti, nej, det, der har interesseret dem, og det, der har været dem magtpaaliggende at benytte denne Nødssituation til, er at faa gennemført et Skatteprincip, som de ellers vidste det var umuligt at faa gennemført

i dette høje Ting og særlig i det andet høje Ting.

Ud fra disse Betragtninger er det konservative Folkeparti villigt til at medvirke til en Ændring af dette Lovforslag, gaaende ud paa en foreløbig Nedsættelse af Landbrugets Ejendomsskatter, som den nye Situation, Landbruget er inde i, i saa høj Grad opfordrer til, men vi er ikke derfor parate til at tjene Tilhængerne af Grundskyldsideer i at faa gennemført principielle Ændringer i hele vort Ejendomsbeskatningssystem, saaledes som det er Hovedformaalet med dette Lovforslag. Jeg beklager, at man ikke har følt, at Situationen nødvendigvis paabød en permanent, paa et retfærdigt Grundlag hvilende Nedsættelse af Landbrugets Ejendomsskatter. I sin Tid havde man ikke Betæneligheder ved at forhøje Ejendomsskatterne paa Grundlag af en, hvad alle kunde se, kortvarig Opblussen af Landbrugets Indtægter. Det maa da forekomme een besynderligt, at man nu, da man ser, at Landbruget i en lang Fremtid vil have vanskelige Kaar, kun ønsker at foretage en kortvarig Nedsættelse, uagtet Retfærdigheden maatte kræve, at man tilbageførte Ejendomsskatterne til den Størrelse, som de havde, den Gang da man ud fra den Opfattelse, at Forholdene var normale, mente, at man paa Grundlag af stigende Konjunkturer kunde forhøje Ejendomsskatterne. Vi fra konservativ Side maa vedblivende kræve, at Ejendomsskatterne nedbringes permanent. En Konjunkturbestemmelse af Afgiftens Størrelse kan paa nogle Omraader være tiltalende, men skulde vi indføre en saadan, saa maatte vi først og fremmest ned paa et saadant normalt Skattegrundlag som det, vi havde i 1913—14. Hvis vi kom ned paa en rimelig Ejendomsbeskatning igen, vilde vi fra vor Side ikke have noget væsentligt at indvende imod, at den blev konjunkturbestemt, men den Gang man forhøjede Ejendomsskatterne, glemte man at tale om, at Forhøjelsen skulde være konjunkturbestemt. Nu tager man fra den sidste halve Snes Aar et af de bedste Aar, Landbruget har haft, og siger: Dér har vi et Normalaar. Dér har Landbruget — af en langt mindre Kapital, end der virkelig er anbragt i Landbruget — haft en Forrentningsprocent af 4,3, nu sætter vi dette som det normale for Landbrugets Indtægter for Fremtiden; hvis der bliver en 4,3 pCt.s Forrentning, skal Ejendomsskatterne indtræde med deres fulde Højde igen, skønt en Forrentning med